

I Belong to You

Mijn verhaal over het GOOG
Christian Deterink

Het genre opera (en al helemaal operette) heeft helaas een beetje een stoffig en ouderwets imago. Zijn er überhaupt nog jongere mensen die nog met dit genre in contact komen, kun je je afvragen? De Pathé-filmzalen waar, tegen de klippen in, live-opera's uit de Met worden vertoond, blijven angstvallig leeg, zo heb ik zelf een keer vernomen. Naar operavoorstellingen gaan jongeren al helemaal niet, natuurlijk. Het genre van de opera en operette dreigt zo steeds meer een ding voor de ouderen te worden: een 'bejaarden-hobby', onvriendelijk gezegd. En dat is zo jammer, want het is zo'n prachtig genre!

Maar dat alle hoop nog niet verloren is, blijkt misschien wel een beetje uit mijn eigen verhaal; het verhaal van hoe ik bij het GOOG terecht kwam. Dat was alweer een jaar of twaalf geleden, toen ik nog een vroege dertiger was (snif, wat gaat de tijd snel!) en mezelf nog met recht een 'jongere' mocht noemen (inmiddels wordt dat al wat moeilijker). Ik kende vrijwel geen klassieke muziek en luisterde er eigenlijk nooit naar. Laat staan opera. Maar het leek me leuk eens in een koor gaan zingen, zoals ik heel vroeger gedaan had in de kerk van mijn geboortedorpje. En zo ging ik, niet gehinderd door nog maar een flardje kennis van het operagenre, eens mee met mijn buurvrouw om te kijken bij een repetitie van het GOOG.

Het moet begin september 2009 geweest zijn en die repetitie kan ik me nog wel herinneren. Er werd gewerkt aan repertoire uit de Franse romantiek en Martine Alink zong een prachtige aria uit de *Lakmé* van Delibes. Ik was zeer onder de indruk. Het koor zette daarna in met het mysterieus klinkende: "*O Dourga, blanche Dourga*". En daarna volgde nog het bloedmooie 'Bloemenduet', dat óók uit deze opera bleek te komen en dat ik alleen kende uit een spotje van Veilig Verkeer Nederland (ja, echt!).

Ik zal niet zeggen dat ik meteen helemaal verkocht was, maar ik vond het allemaal wel érg interessant. En zo werd ik al snel opgenomen in de geledingen van het koor en rolde ik naadloos de voorbereidingen in van de productie die dat najaar op de planken zou komen, met nog meer Frans repertoire en de gehele vroege opera 'Dido & Aeneas' van Purcell. Ik vond het prachtig.

De twaalf jaren die volgden werden voor mij een ontdekkingsreis in een muziekgenre dat ik eigenlijk nog steeds nauwelijks kende. En een genre waar ik toch wel erg van ben gaan houden! Hoogtepuntjes voor mij

waren zeker de opera 'Faust' in 2011, de flirt met het musicalrepertoire met Amsterdam Musical in 2018, en ook 'Eugen Onegin', waar ik zelf een piepklein rolletje in mocht spelen.

Maar wat echt een bijzonder plekje heeft in mijn hart, is de opera 'Die Zauberflöte' van Mozart. Niet alleen heb ik die opera zelf mogen zien in het Operahuis in Wenen (voorwaar niet de slechtste plek daarvoor, zou ik zeggen!), maar heb ik die ook zelf meermalen mogen zingen. Twee keer zelfs en opvallend genoeg beide keren in de openlucht. De eerste was in het openluchttheater Ede, een eenmalig project dat was georganiseerd door Tineke 'Mevrouw GOOG' Ouwendijkzelf. Ik was één van de slaven ("Das klinget so herrlich..."), weet je wel, maar vooral enthousiast toeschouwer op de eerste rij, en zag een fantastische Sarastro en een sublieme Koningin van de Nacht. Nóg mooier was de 'Zauberflöte' in de Steengroeve in Winterswijk, waarin ik een iets groter rolletje had als één van de 'knapen' (in deze regie het 'Crisisteam' geheten, ik zal niet proberen dit uit te leggen). Vier avonden lang optreden voor in totaal twaalfduizend mensen, wat gaaf!

Velen binnen GOOG zullen zeer bekend zijn met het opera-genre en de muziek geregeld thuis beluisteren, maar dat geldt voor mij eigenlijk nog steeds niet zo. Voor mij blijft opera toch iets waarmee ik vooral binnen GOOG mee in contact kom. Ik heb zelf voor het overige een muzieksmaak die zich misschien laat samenvatten in de termen: alternative rock, prog en prog-metal. Op het gevaar af dat er nu echt lezers afhaken: ik heb het dan over bijvoorbeeld bands als Radiohead, Dream Theater en Muse. Je zou misschien zeggen dat je qua muzieksmaak toch niet veel verder kunt afzitten van opera, of klassieke muziek in bredere zin, maar dat is toch helemaal niet waar.

Want het punt dat ik wil maken, is dat de muziekgenres helemaal niet zover van elkaar af blijken te zitten! Dream Theater (prog-metal) bedient zich bijvoorbeeld zéér geregeld van het klassieke idioom; zo heeft deze band bijvoorbeeld meerdere 'ouvertures' en 'finales' gemaakt, als onderdeel van hun episch uitgesponnen muziekstukken, die sowieso veel weg hebben van opera's of symfonieën. Radiohead heeft veel prachtige georkestreerde muziek opgenomen: luister bijvoorbeeld naar hun hele laatste album of naar hun geniale en bloedmooie (en desondanks afgewezen!) soundtrack voor de Bond-film 'Spectre'. Maar bij Muse zie je het meest duidelijk hoe muziekgenres in elkaar overvloeien. Creatief brein van de band, Matthew Bellamy, heeft er diverse malen blijk van gegeven zeer geïnspireerd te raken door klassieke muziek, noem bijvoorbeeld Rachmaninoff, Chopin, Tsjaikovski en zelfs Bach. Dit hoor je heel duidelijk terug bij zeker een handvol nummers. Maar wat er uit springt, is het liedje 'I Belong to You', van het in september 2009 verschenen album 'The Resistance'. Dit bevat een passage die rechtstreeks uit een opera komt. Ik heb het dan over "*Mon coeur s'ouvre à ta voix*" uit Samson & Delilah van Camille Saint-Saëns.

De aandachtige lezer zal begrijpen dat dit album voor mij qua timing precies samenviel met mijn eerste kennismaking met GOOG. Toen Veronique dus deze aria dus zong als deel van dat Frans romantische repertoire, dat ik ook al eerder noemde, lag thuis dus net die nieuwe plaat van Muse op de repeat-stand in de cd-speler. Wat een toeval! En wat bijzonder om te merken hoe dicht genres uiteindelijk dus bij elkaar liggen! Vele fans van moderne rock die deze track van Muse beluisteren, zullen geen idee hebben dat ze eigenlijk naar een opera-passage luisteren. Bij wijze van spreken lallen ze diezelfde avond in de kroeg nog de melodie van Nabucco's slavenkoor ("*Lala lala, lala...*", etc., ik zal de rest niet uit spellen, haha), zonder door te hebben dat ze alwéér met opera in contact zijn geweest.

Kortom; mijn verhaal laat misschien zien dat de kloof tussen opera en veel eigentijdse muziek waar de jeugd van tegenwoordig naar luistert, niet zo groot is als je zou vrezen. Hou dus vol, GOOG, er is hoop! Voor mij geldt in ieder geval zéker dat ik om ben, en: om het pathetisch te zeggen 'mijn hart geopend heb voor de stem van de opera'. Ik zou bijna zeggen: 'ik behoor je toe!'